

Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2015 r. – Tarmac Trading/Komisja**(Sprawa T-267/16)**

(2016/C 287/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tarmac Trading Ltd. (Birmingham, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: D. Anderson i P. Halford, Solicitors i K. Beal, QC)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2016/288 z dnia 27 marca 2015 r., w sprawie SA.34775 (13/C) (ex 2012/NN) – podatek od wydobycia kruszywa; a szczególności stwierdzenie nieważności motywów 625, 626, 629 i 630 oraz art. 5 i 7 zaskarżonej decyzji – ponieważ:
 - zaskarżona decyzja określa jako wyłącznych beneficjentów niezgodnej z prawem pomocy, przedsiębiorstwa wydobywające łupki i produkujące towary składające głównie się z łupków, w okresie pomiędzy dniem 1 kwietnia 2002 r. a datą wydania decyzji („producenci łupków”); oraz
 - zaskarżona decyzja, która określa kwotę pomocy do odzyskania wyłącznie od producentów łupków, nakazuje odzyskanie od nich całkowitej kwoty podatku od wydobycia kruszywa („AGL”), do którego zastosowano niezgodne z prawem zwolnienia oraz nie zobowiązuje rządu Zjednoczonego Królestwa do obniżenia kwoty podlegającej odzyskaniu w zakresie w jakim producenci łupków przekazali swoim klientom korzyść wynikającą ze zwolnień; a także
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą w niniejszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżącą podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa i oczywistego błędu w zakresie identyfikacji beneficjentów i określenie wysokości kwoty pomocy podlegającej odzyskania.

Zdaniem strony skarżącej, ponieważ zaskarżona decyzja identyfikuje producentów łupków jako wyłącznych beneficjentów niezgodnej z prawem pomocy oraz nie zobowiązuje Zjednoczonego Królestwa do obniżenia kwoty podlegającej odzyskaniu, w zakresie w jakim producenci łupków przekazali swoim klientom korzyść wynikającą ze zwolnienia łupków z podatku, Komisja naruszyła prawo i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie.

- Strona skarżącą powołuje się na wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2013 r. wydany w sprawie T-308/00 RENV, Salzgitter/Komisja (ECLI:UE:T:2013:30), w którym Sąd orzekł, że odzyskanie pomocy wino odgraniczać się do korzyści finansowej rzeczywiście wynikającej z oddania pomocy do dyspozycji beneficjentów i być w stosunku do niej proporcjonalne. Strona skarżącą twierdzi ponadto, że w wyroku z dnia 5 lutego 2015 r. wydanego w sprawie Aer Lingus/Komisja [T-473/12, Rec (Extraits), UE:T:2015:78] oraz w wyroku z dnia 5 lutego 2015 r. wydanego w sprawie Ryanair/Komisja (T-500/12, UE:T:2015:73) Sąd orzekł, że w sytuacji gdy pomoc polega na obniżeniu podatku pośredniego obciążającego konsumpcję niektórych towarów lub usług, która w zamyśle ma być przekazana przez przedsiębiorstwo klientom oraz gdy jest możliwe, że korzyść gospodarcza wynikająca z zastosowania obniżonej stopy podatku również mogła zostać przekazana klientom – kwota pomocy podlegająca odzyskaniu od przedsiębiorstwa jest w istocie wyłącznie korzyścią uzyskaną i zachowaną przez to przedsiębiorstwo.

- Strona skarżąca podnosi w dalszej kolejności, że AGL jest podatkiem pośrednim od konsumpcji kruszywa i w zamyśle (rządu Zjednoczonego Królestwa) jego ciężar ma być przenoszony przez przedsiębiorstwa zajmujące się wydobywaniem i gospodarczym wykorzystaniem kruszywa na ich klientów. Korzyść gospodarcza wynikająca ze zwolnienia łupków z podatku, jak twierdzi strona skarżąca, mogła być – i w istocie była – przekazywana przez producentów łupków klientom (w tym stronie skarżącej) w postaci niższych cen sprzedaży.
- Strona skarżąca podnosi w dalszej kolejności, że z tego samego powodu, odzyskanie całkowitej kwoty nieuiszczonego podatku od wydobycia kruszywa nie może zapewnić przywrócenie status quo ante i może spowodować dodatkowe zakłócenia konkurencji, ponieważ może doprowadzić do odzyskania od producentów łupków (w tym strony skarżącej) kwoty przewyższającej ich rzeczywistą korzyść.
- W związku z tym, jak twierdzi strona skarżąca, opierając się na wyroku z dnia 5 lutego 2015 r. wydanym w sprawie Aer Lingus/Komisja [T-473/12, Rec (Extraits), UE:T:2015:78] oraz na wyroku z dnia 5 lutego 2015 r. wydanym w sprawie Ryanair/Komisja (T-500/12, UE:T:2015:73) – jedyną pomoc jaka podlega odzyskaniu od producentów łupków to korzyść jaką ci producenci rzeczywiście otrzymali i zachowali.
- Wreszcie, strona skarżąca podnosi, że ponieważ zaskarżona decyzja nakazuje odzyskanie od producentów łupków całkowitej kwoty AGL, z którego byli zwolnieni na mocy zwolnienia łupków z podatku, bez uwzględnienia jakiegokolwiek obniżki, która byłaby odzwierciedleniem korzyści przekazanej przez producentów łupków ich klientom, Komisja naruszyła prawo, błędnie zastosowała art. 108 TFUE i art. 14 rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. 1999 r., L 83, s. 1) oraz dopuściła się oczywistego błędu w ocenie.

2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia ogólnej zasady prawa UE – zasady proporcjonalności.

Strona skarżąca podnosi, że będące naruszeniem art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) 659/1999, odzyskanie od strony skarżącej całkowitej kwoty nieuiszczonego podatku od wydobycia kruszywa w odniesieniu do łupków, które wydobyła – byłoby nieproporcjonalne w stosunku do jakiegokolwiek korzyści finansowej jaką uzyskała z oddania pomocy do jej dyspozycji. Strona skarżąca przekazała całkowitą korzyść wynikającą ze zwolnienia z AGL swoim klientom i odzyskanie od nich po fakcie nieuiszczonego AGL jest w praktyce niemożliwe.

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2016 r. – Lidl Stiftung/EUIPO – Primark Holdings (LOVE TO LOUNGE)

(Sprawa T-305/16)

(2016/C 287/32)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lidl Stiftung & Co. KG (Neckarsulm, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Kefferpütz i A. Berger)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Primark Holdings (Dublin, Irlandia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Primark Holdings

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „LOVE TO LOUNGE” – wspólnotowy znak towarowy nr 8 500 548